

Sst, Blauwwit!

Mijn broer speelt saxofoon.
Mama begeleidt hem op de piano.
Frederiek zou beter sporten of in bomen klimmen. Dan krijgt hij
misschien wat kleur op zijn wangen. Hij lijkt wel een lijk.
Mama en Frederiek. Twee handen op een buik.
Geen plaats voor mijn hand.
Hun muziek bezorgt me koude rillingen.
Het is hoog tijd om te ontsnappen.
Mijn ontbijt is op. Mijn kom en lepel heb ik in de vaatwasser
gemikt.
Voor mij geen snaren of toetsen of een teut om in te blazen.
Geef mij maar een bal! Mijn voetbalbenen kriebelen.
'Mam, ik ga voetballen!' roep ik.
De piano valt stil. De saxofoon ook.
'Alweer?'
'Ja, mam.'
'Je doet niets anders.'
'Frederiek en jij maken de hele dag muziek.'
Stilte. Mooi, die zit.
Piano- en saxofoonklanken vullen opnieuw het huis.
Ik trek mijn trainingsbroek met blauwe en witte strepen aan.
Dat zijn de kleuren van mijn favoriete ploeg. Blauw-wit is top.
Buffalo's rule!
Ik mis geen enkele match op tv. Een kaartje om echt te gaan
kijken, kan ik niet betalen.
Net als Momo droom ik ervan om profvoetballer te worden.
Het liefst bij Blauw-wit natuurlijk. Ook daarom zijn Momo en ik
beste vrienden.

Mijn kleerkast heeft iets van een klein tentenkamp. Een tentenkamp waar een storm woedde. Toch vind ik een bolletje schone voetbalkousen.

Lap, mijn grote linkerteen piept eruit. Het zijn die versleten kousen. De andere zitten natuurlijk in de was. Ach, met een koude teen valt te leven.

Momo en ik zitten in dezelfde klas en schrijven elkaars huiswerk over. Zo verliezen we geen kostbare tijd en kunnen we meer voetballen. We spelen in dezelfde ploeg. Ik ben spits en hij is verdediger. Ik ben het enige meisje in het voetbalteam, maar ik sta mijn mannetje. Geen enkele strafschoep mis ik. Voor mij is het een koud kunstje om met een goede voorzet de bal in de kooi te trappen. Ik ben het scorebeest van de ploeg.

Het is kerstvakantie en winterstop, maar Momo en ik willen niet vastroesten. We dribbelen rond parkeerpaaltjes of geven elkaar passen op het pleintje om de hoek. Achterin de tuin graven we twee bezemstokken in als goal om penalty's te schieten.

Niet in onze tuin. Daar ligt een keurig grasmattje omlind met een bloemenperk waarin metalen notenbalken – echt waar – als bloemensteun dienen. Mama heeft er ook een moestuin. Daar bloeit nu niets, maar in de lente, de zomer en de herfst dus wel. Momo's moeder heeft geen groene vingers. Een kale plek in het gazon vindt ze niet erg.

'Daar moet ik dan alvast niet maaien,' grapt ze.

Ze werkt in een bejaardentehuis.

'Na een dag met de oudjes is het heerlijk op de bank met een boek,' zegt ze.

Niet dat mama met haar vingers in de aarde wroet.

Ze draagt altijd rubber handschoenen om haar pianovingers te beschermen.

Momo's moeder leest stapels liefdesverhalen, die ze tijdens het avondeten aan ons vertelt.

'Momo, een arts in een Afrikaans ziekenhuis wordt verliefd op een verpleegster. Zo romantisch!'

Of: 'Een gehuwde prof begint een geheime relatie met een stoere zeeman. Hun liefde is ruw, maar echt. Ik leef helemaal mee.'

Momo wordt er balorig van. Hij vindt die boeken levensgevaarlijk voor zijn moeder.

'De liefde in die boeken is besmettelijk, Merel. Mijn moeder krijgt er vlinders van in de buik. Dan haalt ze de eerste de beste schooier in huis omdat ze denkt dat ze verliefd is. Na een paar maanden is de liefde voorbij, de foute man doet de grote verdwijntruc en mijn moeder begint aan een nieuwe stapel romans. Boeken vol gezoen. Het is een straatje zonder eind.' Ik moet ervandoor. Vlug mijn veters strikken en een elastiekje in mijn haar ...

Ik moet het dringend eens kammen, want er zitten knopen in. Anders gaat mama weer zeuren.

Aan dat tentenkamp moet ik ook iets doen.

Eerst: voetballen!

Koekoek, Blauwwit!

Hier ben ik weer.

Momo stond bij onze bank op het plein. Daar spreken we altijd af.

Als ik Momo zie, gaan mijn mondhoeken vanzelf omhoog.

Nee, we zijn niet op elkaar! We zijn gewoon keigoede vrienden.

Hij liet een bal van de ene voet op de andere stuiteren. Vijftien, nee, zestien keer.

Hij was goed op dreef, maar zijn gezicht leek wel een donderwolk.

Ik plofte op de bank neer.

‘Ze zou beter griezelverhalen lezen,’ mopperde hij.

‘Dan komt ze met een vampier naar huis en krijg je een broodje spin of vleermuis als ontbijt.’ Momo schoot in de lach en miste de bal op zijn linkervoet.

De bal rolde weg.

‘Mijn beurt!’ riep ik.

Ik sprong recht en pakte de bal op de neus van mijn schoen.

‘Heeft ze weer een nieuwe vriend?’

Momo haalde de schouders op.

‘Ze belt de hele tijd. Dat is geen goed teken. Zo begint het meestal.’

Ik probeerde hem te troosten.

‘Misschien is dit de ware, Momo.’

Hij rolde met de ogen.

‘Achttien, negentien, twintig ...’

Het ging beregoed. De bal plakte aan mijn voeten.

Daarna kopten we.

Momo kon de bal het langst op zijn hoofd houden en won.

Met zo’n kroezelig dakje gaat dat natuurlijk beter dan met een rafelige paardenstaart vol klitten.

Op de bank bliezen we even uit.

Mijn mond pufte wolkjes in de koude lucht. Het deed me aan een treintje denken.

Het was alsof de krullenbol van Momo en dat klittenhoofd van mij verbonden waren met een onzichtbaar draadje.

Hij wees naar de rookpluim onder mijn neus. ‘Net een locomotiefje.’

Ik viste een kauwgomballetje uit mijn broekzak en gooide het naar hem.

Hij ving het op en stopte het in zijn mond.

‘Kom je naar het plein met oudejaar?’

‘Hoezo?’

‘Ze schieten hier om middernacht vuurwerk af. Er is ook een kraam met warme wijn en chocolademelk. Alle burens komen.’

Dag Blauwwit,

Boel!

Mama was me voor. Een uur geleden heb ik een eindeloze preek over rommelige kleerkasten en klitten in mijn haren gekregen.

Het tentenkamp heb ik onder dwang omgebouwd tot een kleerkast met geordende stapels.

Frederieks haren zijn kort en kunnen niet klitten. Zijn kamer is altijd netjes.

Uitslover! Moederskindje!

Mama roept me voor het eten.

Ze klinkt nog altijd een beetje boos, ik zal maar snel gaan.

Misschien tot straks.

